

и се спусналъ да бѣга. Въ това врѣме скрититѣ гърци, които били вече изкочили, се спуснали да го убиятъ, като пушали слѣлъ него стрѣли, но го само наранили; а императорскитѣ пратеници хванали спжтницитѣ му, отъ които секретарѣтъ билъ още тамъ убитъ, а Константинъ Пачика и синъ му били откарани въ Цариградъ.

Щомъ дошълъ при войската си, разярениятъ Крумъ заповѣдалъ да разоряватъ и опустошаватъ наредъ. Тогава всички палати, църкви, манастири и прѣдградия били ограбени и изгорени. Като опустошили околноститѣ на Цариградъ, българитѣ потеглили бавно назадъ и по пътя си избивали мжжетѣ, ограбвали и разорявали жилищата, а женитѣ, дѣцата и добитъка откарвали съ себе си. По такъвъ начинъ часть отъ долня Тракия била обърната въ развалини. Когато достигналъ до Одринъ, Крумъ заварилъ брата си, че обсажда още града. Тогава той поставилъ стѣнобитни машини срѣщу крѣпостта. Обсаденитѣ, при всичко че били 12 хиляди души, като не очаквали отъ нийдѣ помощъ и били притѣснати отъ гладъ, се прѣдали. Крумъ заставилъ всички да си взематъ покжщнината и ги прѣселилъ заедно съ епископа имъ Мануила и съ всичкитѣ имъ духовни лица задъ Дунава.

Прѣзъ зимата на сжщата (813) година Крумъ направилъ новъ походъ въ Византия, за да ограби и опустоши и останалитѣ земи въ долня Тракия. Той потеглилъ съ 30 хиляди конници, облѣчени всецѣло въ желѣзо, тогава всички почнали да бѣгатъ къмъ Цариградъ, но българитѣ минали бързо рѣката Еркене, настигнали много народъ и го взели въ плѣнъ. Въ това врѣме завалѣлъ силенъ и продължителенъ дъждъ, рѣката се разлѣла като море и българитѣ били принудени да останатъ съ плѣнниците и плячката си цѣли 15 дни задъ нея. Бързо било съобщено въ Цариградъ за това безисходно положение на Крума, но императорътъ не се рѣшилъ да излѣзе и да го нападне. Като се оправило врѣмето и спаднала водата, българитѣ накарали плѣнниците да построятъ мостъ, прѣзъ който прѣкарвали 50 хиляди души заедно съ женитѣ и дѣцата имъ, натоварили на кола всичкия имъ имотъ, подкара-